

Arrest

nr. 68979 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 20 oktober heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 oktober 2011 om 11.30 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Italië op 18 juni 2011.

Op 27 september 2011 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Aangezien de Belgische autoriteiten geen antwoord ontvingen van de Italiaanse autoriteiten werden de Italiaanse autoriteiten op 12 oktober 2011 via een tacit agreement meegedeeld dat zij op basis van artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde S.A.

geboren te (...)

van nationaliteit : Libië

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

"Betrokkene heeft op 09/09/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaart in juni 2011 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Libische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 13/11/1987.

Uit het Eurodacverslag van 09/09/2011 blijkt dat betrokkene op 18/06/2011 in Italië een asielaanvraag heeft ingediend. Wanneer tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 19/09/2011 aan betrokkene gevraagd wordt of hij ooit eerder in het land van verblijf of in een ander land een asielaanvraag had ingediend, antwoordt hij ontkennend. Na confrontatie met het feit dat de controle van zijn vingerafdrukken een positief resultaat opleverde verklaart betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Italië werden genomen maar dat hij er echter nooit asiel heeft aangevraagd. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene op 18/06/2011 te Fiumicino in Italië asiel vroeg. De betrokkene stelde verder dat hij op 18/05/2011 vanuit Tripoli te Libië per wagon naar Tunis te Tunesië reisde waar hij dezelfde dag aankwam. Hij verklaart dat hij in Tunis een appartement huurde tot 17/06/2011. Hij verklaart dat hij op 17/06/2011 uit Tunis vertrokken is en per vliegtuig naar Rome te Italië reisde waar hij aankwam op 17/06/2011. Hij verklaart dat hij twee dagen op de luchthaven te Rome verbleef en vijftien dagen in een opvangcentrum te Rome. Betrokkene verklaart dat hij in juni 2011 vanuit Rome via Nice, Marseille per trein naar België kwam waar hij in juni 2011 arriveerde. Betrokkene reisde met een paspoort nr (...), afgegeven op 23/06/2008 en geldig tot 23/07/2012.

Op 27/09/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16§1.c van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Dit verzoek bleef onbeantwoord. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden en werd Italië op basis van art. 20§1.c geacht in te stemmen met de terugname van betrokkene. Op 12/10/2011 stuurden wij hieromtrent een melding van Tacit Agreement naar Italië. Italië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Italië, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De

asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart verder dat Italië dichtbij Libië is en dat hij vreest dat de mensen die hem in Libië zoeken hem in Italië zullen vinden en vermoorden. Indien betrokkene meent dat hij in Italië door derden bedreigd wordt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België maar verklaart wel dat zijn schoonbroer die handelaar is momenteel in België verblijft op basis van een visum maar dat hij niet permanent in België verblijft. Hij verklaart dat zijn zus in Spanje verblijft maar niet permanent, ze reist op en af met een visum. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt de betrokkene dat hij gezondheidsproblemen heeft. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Italië in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c en art.20§1c van Verordening 343/2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse instanties."

Op 17 oktober 2011 laten de Italiaanse autoriteiten alsnog uitdrukkelijk weten in te stemmen met de overname van verzoeker, met toepassing van artikel 16.1.d van de Dublin-II-Verordening.

Er is een vlucht geboekt naar Italië op 24 oktober 2011.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van

artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekende termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Er is een vlucht geboekt voor aanstaande maandag, met name op 24 oktober 2011. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt betwist door verweerder.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Een vlucht naar Italië wordt voorzien op 24 oktober 2011. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden

aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het middel

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat hem zijn kansen worden ontnomen tot een degelijke en behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag in Italië. Hij zal er gedurende jaren in onzekerheid en met gebrek aan waardige rechtsbescherming aan zijn lot worden overgelaten. Zonder behoorlijk onderzoek van zijn asielaanvraag zal hij eventueel naar Libië worden teruggestuurd. In Italië heeft men hem verzocht om Italië te verlaten. De Italiaanse autoriteiten kunnen hem bijgevolg geen goede asielprocedure garanderen. Verweerder heeft niet nagegaan of er in Italië geen ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers worden behandeld. Dit is in strijd met artikel 3 van het EVRM dat voorziet in een menswaardige behandeling. Verzoeker verwijst naar het arrest

nr. 67 902 van 4 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en rapporten omtrent de situatie van asielzoekers in Italië. Met name een uittreksel uit het rapport van de Commissaris Mensenrechten T. Hammarberg van 7 september 2011 waarin hij stelt dat Italië problemen heeft met het garanderen van rechtsbijstand en psychologische begeleiding van asielzoekers; een uittreksel uit het vluchtelingendocumentatiecentrum van mevrouw M. C. Romero van juni 2009 waarin zij stelt dat een stad als Rome onder meer problemen heeft met het formaliseren van de asielprocedure als met het verlenen van bijstand aan asielzoekers; een uittreksel van de Noorse organisatie voor asielzoekers van april 2011 waarin wordt gesteld dat Italië tekortschiet in bijstand aan asielzoekers en problemen heeft om een asielaanvraag te laten behandelen; een uittreksel uit een rapport van de Organisation Suisse d'aide aux réfugiés van mei 2011 waarin wordt gewezen op het probleem van het wegsturen van asielzoekers zonder hun aanvraag te behandelen; een uittreksel uit een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010 waarin wordt verwezen naar het gebrek aan informatie, bijstand en bescherming aan asielzoekers; een uittreksel uit een rapport van Amnesty International van 21 april 2011 waarin de situatie in Lampedusa werd onderzocht en waaruit blijkt dat er fundamentele problemen zijn met de aanpak van asielzoekers door Italië. Verzoeker concludeert dat hij in België over meer zekerheden beschikt dan in Italië. Verzoeker verwijst ten slotte naar een aantal uitspraken door Duitse gerechtshoven waarin de terugwijzing van asielzoekers naar Italië wordt geschorst.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM:

3.3.2.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.1.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.1.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.1.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.1.6. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker pas in zijn verzoekschrift op een algemene wijze verwijst naar de problemen in Italië. Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door verzoeker, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in zijn verzoekschrift. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij de overheid in essentie verwijt geen schriftelijke garanties te hebben gevraagd aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheden tot opvang.

Uit het gehoorverslag van 19 september 2011 blijkt dat verzoeker op de vraag “*Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?*”, het volgende antwoordde: “*Geen specifieke reden.*” En op de vraag “*Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?*”, antwoordde verzoeker het volgende “*Italië is dichtbij Libië en ik vrees dat de mensen die mij in Libië zoeken mij in Italië zullen vinden en vermoorden.*” Nergens uit de door verzoeker afgelegde verklaringen blijkt dat hij vreest voor een niet correcte behandeling van de asielprocedure of voor een gebrek aan opvang. Bij gebrek aan enige indicatie kan het verweerder niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van zijn beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door verzoeker aangevoerde problematiek, zodat zijn betoog op dit punt grondslag mist. Wel integendeel. Verzoeker verklaarde immers dat hij op 17 juni 2011 uit Tunis is vertrokken met het vliegtuig naar Rome (Italië) alwaar hij twee dagen op de luchthaven heeft verbleven en vervolgens vijftien dagen in een opvangcentrum te Rome heeft verbleven. Hij zou vervolgens en volgens zijn verklaring in juni 2011 vrijwillig uit Rome zijn vertrokken en via Nice per

trein naar België zijn gekomen. Hij verklaarde in België bij zijn schoonbroer te verblijven die geen permanent verblijf houdt in België.

Verzoeker heeft op 18 juni 2011 in Italië een asielaanvraag ingediend en is gedurende een vijftien tal dagen opgevangen in een opvangcentrum. Uit verzoekers afgelegde verklaringen en uit de gegevens waarover verweerder beschikt kan verweerder bijgevolg onmogelijk een vrees voor gebrek aan opvang of niet correcte behandeling van de asielprocedure in zijnen hoofde afleiden.

Waar verweerder op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht lijkt te kunnen zijn uitgegaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Italië kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten, komt het de verzoeker toe om met concrete, pertinente en actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, hij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit het rapport van de Commissaris voor Mensenrechten T. Hammarberg van 7 september 2011. Uit het citaat blijkt dat de Commissaris de situatie van de opvangcentra in Lampedusa en in het Zuiden van Italië, met name aan de kust bekritiseert. Het betreft in essentie de opvang van de bootvluchtelingen ingevolge de problemen in Noord-Afrika. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als de bootvluchtelingen die massaal toestroomden in Lampedusa en het Zuiden van Italië.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit het rapport van het Vluchtelingendocumentatiecentrum van juni 2009 leest de Raad dat in het bijzonder de moeilijkheden voor de vluchtelingen om als asielzoeker te worden geregistreerd in Italië worden aangeklaagd. Verzoeker, wiens asielaanvraag werd geregistreerd daags na zijn aankomst in Rome, toont niet aan dezelfde problemen te hebben ondervonden als in dit rapport wordt aangehaald.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport van de 'organisation Suisse d'aide aux réfugiés' waarin wordt gewezen op de problematiek in het Zuiden van Italië, alwaar asielzoekers worden aangemaand zich naar het 'Noorden' te begeven, laat verzoeker eveneens na om aan te tonen dat hij zich in dezelfde situatie bevond. Verzoeker, die rechtstreeks van Tunis naar Rome is 'gevlucht' heeft immers daags na zijn aankomst te Rome zijn asielaanvraag kunnen indienen. Verzoeker stelt thans voor het eerst in zijn verzoekschrift dat 'hij werd weggestuurd' uit Italië. Nergens uit het gehoorverslag blijkt deze verklaring en evenmin blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker gedwongen werd verwijderd uit Italië.

Verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International van 21 april 2011 dat de situatie in Lampedusa heeft onderzocht en waarbij de problemen met betrekking tot de aanpak van asielzoekers door Italië wordt aangekaart. Verzoeker die zijn asielaanvraag niet heeft ingediend in Lampedusa, noch opgevangen werd in Lampedusa toont niet aan dat deze problematiek op hem van toepassing is.

Kortom verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat zijn situatie gelijkaardig is als de situatie van asielzoekers aangeklaagd in de rapporten waarnaar hij verwijst. Hij heeft een asielaanvraag ingediend te Rome en hij werd opgevangen in een opvangcentrum. In dat verband kan ook worden gewezen op het schriftelijk akkoord van de Italiaanse autoriteiten op 17 oktober 2011 wat betreft de terugname van verzoeker. Verzoeker kan daarom niet meer nuttig voorhouden dat uit het ontbreken van een formeel akkoord zou afgeleid kunnen worden dat er geen garantie is dat hij alsnog een asielaanvraag kan indienen of dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht. Uit de door verzoeker overgemaakte rapporten kan ook niet worden afgeleid dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de Dublin-II-Verordening door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken. Er is *prima facie* geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerepatrieerd.

Verzoekers raadsman verklaart ter terechtzitting dat verzoeker het opvangcentrum diende te verlaten en daarom onderdak heeft gezocht bij zijn schoonbroer in België. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten deze verklaring af te leggen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn vlucht uit Libië gedurende een maand een appartement heeft gehuurd in Tunesië. Verzoeker verklaart niet waarom het voor hem aldus onmogelijk zou zijn een appartement te huren in Italië. Gesteld dat er een opvangprobleem zou zijn, blijkt echter niet dat verzoeker minvermogend is en niet zelf gedurende korte tijd in zijn onderhoud en accommodatie zou kunnen voorzien tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit het feit dat Italië, net zoals vele andere landen waaronder België, wordt geconfronteerd met een asielcrisis kan evenmin automatisch een schending van artikel 3 van het EVRM worden afgeleid.

Verzoeker vergelijkt ten slotte het land Italië met het land Griekenland en stelt dat verweerder onrechtstreeks verantwoordelijk is voor het hem onderwerpen aan deze wantoestanden indien hij wordt gerepatriëerd naar Italië. De Raad merkt echter op dat niettegenstaande verzoeker de kans had om zijn concrete situatie in Italië toe te lichten, hij heeft nagelaten om melding te maken van eventuele problemen die hij zou ondervonden hebben in Italië. Bovendien is de beschikbare informatie over Italië niet van dezelfde aard en intensiteit als de informatie die over de Griekse asielprocedure voorhanden was. Een groot deel van de informatie waarnaar verzoeker verwijst heeft immers betrekking op de situatie van asielzoekers die zich over zee een toegang tot Italië willen verschaffen en niet op vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen en die reeds een asielaanvraag hadden ingediend.

In de mate verzoeker aldus van mening is dat zijn asielaanvraag niet correct zal worden behandeld in Italië, dient verzoeker zijn rechten in Italië uit te putten. De Italiaanse autoriteiten zijn hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien verzoeker meent dat dit niet het geval is kan hij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te bekomen. Hij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien hij meent het slachtoffer te worden van een dreigende repatriëring naar zijn land van herkomst en een 'interim measure' vragen.

De verwijzing door verzoeker naar de rechtspraak in Duitsland en de recent uitgesproken schorsing op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in Italië vreest voor mensen die hem in Libië zoeken en hem in Italië zullen vinden en vermoorden. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen terecht dat verzoeker voor de bescherming tegen deze mensen zich kan richten tot de politionele en gerechtelijke autoriteiten in Italië. Niets wijst erop dat verzoeker in Italië geen bescherming kan bekomen tegen eventuele belagers.

In casu brengt verzoeker geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en/of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3.2.3.1 Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden *“met de juridische argumenten uit het dossier die verband houden met de “objectieve asielsituatie” in Italië zoals die weergegeven wordt in de talrijke rapporten.”* Verweerder kan niet ontkennen dat verzoeker een zeer uitgebreide documentatie aan het administratief dossier toevoegde nopens de asielrechtelijke situatie in Italië. Uit niets blijkt echter dat verweerder rekening heeft gehouden met het uiteengezette door verzoeker in zijn verzoekschrift. Verweerder dient hier rekening mee te houden en zijn beslissing hierop te baseren. Verweerder heeft echter niet eens deze mensenrechtenrapporten gelezen. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden doordat verweerder niet is nagegaan of Italië wel in staat is om een degelijke asielprocedure te garanderen. Verzoeker heeft verweerder nochtans gewezen op de vraag die de Italiaanse autoriteiten hem stelden om het land *“simpelweg”* te verlaten.

3.3.2.3.2 Beoordeling

Vooreerst merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker dient een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 9 september 2011. Verweerder is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 juni 2011 reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Italië. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Vervolgens richtte de Belgische Staat een terugnameverzoek tot Italië op grond van de Dublin-II-Verordening. Op grond van een tacit-agreement en later op grond van de uitdrukkelijke instemming aanvaarden de Italiaanse autoriteiten de terugname van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.c artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening, waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt. Tevens wordt in de beslissing de argumenten aangehaald door verzoeker overlopen en wordt telkens uiteengezet waarom deze argumenten niet volstaan om de asielaanvraag niet door Italië te laten behandelen.

Verweerder is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot zijn vrees voor Libische belagers in Italië, de aanwezigheid van zijn schoonbroer in België en gezondheidsproblemen werden onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar verzoeker verwijst naar de thans door hem ingediende rapporten herhaalt de Raad dat verweerder bezwaarlijk kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze rapporten die hem niet ter kennis waren gebracht op het ogenblik van de beslissing en dit terwijl verzoeker daartoe de gelegenheid had tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker verweerder verwijt niet te zijn nagegaan of Italië wel in staat is om een degelijke asielprocedure te garanderen verwijst verweerder terecht naar het intracommunautaire vertrouwensbeginsel. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de omzetting van de richtlijn 2003/EG van de Raad van 27 januari 2003 en de richtlijn 2004/EG van de Raad van 29 april 2004 in het Italiaans-nationaal recht. Er is geen gegeven voorhanden dat die omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Bovendien is Italië een Europese lidstaat die ook de Conventie van Genève heeft ondertekend. Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verweerder er nog op dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, niet de mogelijkheid heeft om een 'rogatoire onderzoeksdelegatie' te sturen naar Italië doch is het aan de Europese commissie om een onderzoek te doen met betrekking tot de rechten van asielzoekers in Italië. Bij haar weten is Italië voorsnog niet geconfronteerd met een veroordeling in die zin.

De Raad merkt ten slotte op dat waar verzoeker betoogt dat hij "*simpelweg*" werd verzocht het land te verlaten, in tegenspraak is met de uitdrukkelijk instemming van de Italiaanse autoriteiten op 17 oktober 2011 om verzoeker terug te nemen.

Het tweede middel is *prima facie* niet gegrond en derhalve niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde van het aanbrengen van een ernstig middel is derhalve niet voldaan.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN , rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

N. MOONEN